

ЗЛАТА КОЦИЋ

КАРТА ГИНЕ

1.

*Од крхотина скрпивиши се невољно, зашто и куда ћеш,
ако не у вољу над вољама: очи да отвориши, прозор,
жалузине, зидине да обгрлиш, картагинске. Слепо окно
зашто поглед зарије у зид, нови, ако не да зрак на живом,
белом, затитра: сам мозаике од сунчица слажи. На гневно
будуће неимарско зашто, добегла слеже раменима, спушта
завежљај: Мудар је ко допушта да надмудрен буде. И није
превелика шкртост, ни премален дар, ако неко ти од своје
земље да колико кожу да разастреши.*

2.

*Није премалена за подизање града и царства
прострта кожа бика – бодри градиља. – Кожу
на танке траке, њима опашите брдо: а свако
уточишите довија се расту увис. Само да није те
рике жалне, коју морски ветрови растржу, само
да душу живу не кидају звезде репатице, рој
падалица да не острви се у зао час.*

3.

*Из коже своје, куд ћеш: опекотине, ожигљке ако и
отресеш, кроз решетке штрбе пронађу те на јастуку,
просеђеном, самотном на континенту којем год.
Под чаршавом снежним, под кошуљом ноћном
авиони стресају се, тону картагинске луке. Зашто*

*над морима средоземним уздуж и попреко носати
своје издисаје, пухтања сабласних вулкана. Није ли
стидно доливати свој гној сићушни на незацељиве
ране земљине? Куд ћеш из древног питања
за тебе лично: зашто?*

4.

*Има, међу радостима детињим, као што је облак у
облику Бога, има и наука тешког: понекад, морали су
да – гасе. Испљусну кофу: још болно чујеш: цврчи
велики жар, пишти, попушта, све црвенији, све
црњи, док не издахне, не испухне из пепела
последњи мехурић.*

5.

*Пре, знали су зашто кременом о кремен. Није то
мали труд; али сврха! Згрејати себе, свој род; кога
небо пошаље – нахранити. А ти, зашто распирујеш
варницу где до огњишта ти је као до снега лањског?
Астро бик лиже своје ране под кошуљом од
облака, роговима привременим земним пробада
нежност скакутаву, узалудну. Није време
рушитељ, него ти – певају птице са маргина атласа
горњег, исте, свуда. – Једном руком сунце измузаш,
а другом, спремном кофом захваташ из океана плес
рушитељски, и из пепела плесан. Зна меру пјесан
птичја: много можеш, но светило да угасиш, за то,
премалена је кофица твоја.*

6.

*Гледај. Руине. Нису пале с неба, рушитељ из
блата ниче, мочварна нам је кугла, није далеко
ни тај који с друге обале још резове, конце провлачи
кроз прса твоја. Буди цвркут у кожи бика положеног,
преудешеној у гнездашце под куполом прастаром.
Још једну полутку доњу омириши, изнутра,
одоздо додирни шав којим облаци из димњака
фабричких закрпљени су за бела повесма висинска,
неподатна твом прекрајању. Баци маказе, кожу не дај,
ни дан-длан са даром птичјим: снела! Шта је мудро:*

*ући у јаје васељенско, изаћи? Појести, не појести?
Осликати шарама ускршњим? Чекати, веровати
да истилиће се анђео бели, кад-тад?*

7.

*Гине под зидинама, пред зидом, ратник земни и
небески, у царству, где свако војник је и нико жив
поштеђен, гину живе и оживљене зенице у музеју,
у нову би слику да стопе се мозак и мозаик
распришени. Остатак ока забезекнутог сабира
смрскано, честице невидљиве у ватрометне
дугине врпце би да сложи. Гину сенке у боји.
Теракота, византијско плаво. Гину крила атласна,
елисе. Једино не гине ти пад. Круг чистилица.
Боже, помилуј овај глобус на јастуку. Није ли
требало да одене се у свица ова жива кожа, ова
карта света, света карта.*

(Мај, 2015)